

glede na to, da denašnji tožitelj, kateremu ni še bila prisojena zapuščina pokojnega A. B., nima še pravice, prisvojiti si iztoženega zneska, ter da po tem takem ni smel on brez dovoljenja zapuščinske oblasti v svojem imenu vložiti denašnje tožbe, ter da je mogel k večjemu zahtevati vprašavni znesek na račun ostaline pokojnega A. B.;

glede na to pa, da je toženec iztoženi znesek dolžan, ter da ga mora plačati, sicer ne v roke tožitelja, temveč v roke sodnika in potem sodnijske vloge (§. 1425 drž. zak.);

in glede na §. 24 zakona od 16. maja 1874, št. 69. drž. zak. — moralo se je soditi kakor v razsodbi.

Proti tej razsodbi oglasil je tožitelj apelacijo, v katerej je vzlasti naglašal, da razsodba prvega sodnika ni vtemeljena v zakonu; ker sodnik ne sme prekoračiti tožiteljevega zahteva in ker se mora domnevati, da ne more toženec ničesar odgovarjati, ker je bil kontumaciran. Z razsodbo od 7. januarja 1881, št. 4354, je vendar le c. kr. primorsko višje deželno sodišče potrdilo popolnoma razsodbo prvega sodnika iz teh razlogov:

Toženec se ne more nikakor pritožiti zoper razsodbo prvega sodnika, ker s to razsodbo je bilo tožiteljevo zahtevanje uslišano, in ako hoče pridobiti tožitelj tudi uživanje iztoženih 200 gld., naj se obrne po zakonitem potu do zapuščinskega sodnika, kateri mu potrebne pomoči gotovo ne odreče, ako samo dokaže, da je izpolnil zakonite in druge svoje dolžnosti. T.

Osebni ali hipotekarni dolg?

(Nadsodnijska odločba od 24. novembra 1880, št. 12244, s katero se je razsodba c. k. mestne delegirane okrajne sodnije celjske od 30. septembra 1880, št. 11192 potrdila.)

Jožef Wudia je pod hipoteko zemljišča urb. št. 562. ad magistrat Laufen Rajmund-a Wolf-a posojilo 300 gold. in 6% obresti iz dolžnega pisma od 4. januarja 1866 dolžen postal. To posojilo je prišlo z odstopnim pismom od 3. novembra 1872 v last Anton-a Suhovršnik-a. Jožef Wudia je nadalje pod hipoteko ravno tega zemljišča Anton-u Suhovršnik-u iz dolžnega pisma od 3. novembra 1872 posojilo 100 gold. s 6% obresti dolžen postal. Po Anton

Suhovršnik-ovej smrti sta ti posojili po prisodbi od 27. marca 1873, št. 618 prišli v last Jožefi Suhovršnikovej. Dolžnik Jožef Wudia je sklenil z Ivan-om Jelenc-em kupčijsko pogodbo od 6. junija 1873; s to kupno pogodbo je Jožef Wudia zemljišče urb. št. 562. ad magistrat Laufen Ivan-u Jelenc-u za 2000 gold. v last prodal in izročil. V 2. oddelku kupne pogodbe se je Ivan Jelenc po nakazu prodajalca na račun kupnine zgoraj imenovani posojili in dolžnega pisma od 4. januarja 1866. in odstopnega pisma od 3. novembra 1872. v znesku 300 gold. — kr. in iz dolžnega pisma od 3. novembra 1872. v znesku 100 „ — „ s poračunjenimi obrestmi v znesku 14 „ 20 „

tedaj skupaj s . . .	414 gold. 20 kr.
----------------------	------------------

plačati zavezal. S cesijo od 16. oktobra 1877 sta ti dve posojili, kateri se je Ivan Jelenc v kupnej pogodbi od 6. junija 1873 plačati zavezal, prišli v last tožnice Rozalije Šporn, katera je zarad poplačanja teh 414 gold. 20 kr. tožila Ivan-a Jelenc-a. C. k. mestna delegirana okrajna sodnija je z razsodbo od 30. septembra 1880, št. 11192 tožnico z njeno tožbo zavrгла iz naslednjih razlogov:

Iztoženi posojili sta zavarovani pri zemljišč urb. št. 562. ad magistrat Laufen. Skupno pogodbo od 6. junija 1873 je prišlo to zemljišče od Jožefa Wudia na toženca Ivan-a Jelenc-a, in je toženec ti dve posojili le kakor na kupljenem zemljišči vknjiženi hipotekarni bremeni v smislu §§. 443 in 928 o. d. z. prevzel; poroštvo tabularnim upnikom je tedaj le za ti posojili zastavljeno zemljišče, katero je toženec s kupno pogodbo kupil, kateri imajo le pravico, si plačila iz tega hipotekarnega zemljišča tako iskati, da ga puste po sodnijskem potu prodati. Toženec je s kupno pogodbo samo dolžnost prevzel, da dovoli, da si sme tožnica iz zastavljenega zemljišča plačila iskati, katera dolžnost pa ne sega tako daleč, da bi zavezala toženca osebno do poplačanja teh posojil.

Zoper to pogodbo je dolžnica po dr. Pirnat-u apelirala do nadsodnije graške, katera pa je apelacijo odbila z odločbo od 24. novembra 1880, št. 12244 iz naslednjih razlogov:

Tožnica opera tožbo zoper Ivan-a Jelenc-a na 2. oddelek kupne pogodbe, kjer se je Jelenc po nakazu prodajalca Jožefa Wudia na račun kupnine posojila iz dolžnih pisem od 4. januarja 1866. in 3. novembra 1872, skupaj v znesku 414 gold. 20 kr. plačati zavezal. Ne da se tajiti, da se iz besed kupne pogodbe: „Ivan

Jelenec prevzeme po n a k a z u prodajalca Jožefa Wudia v plačilo naslednje pri prodanem zemljišči vknjižene dolgove itd.“ zamore popravici sklepati nepopolna asignacija v smislu §. 1402. o. d. z., ali potem nastanejo po navedenej postavi le za tiste pravni nasledki, ki so bili med seboj porazumljeni, tedaj tukaj med kupecem in prodajalcem, ker pristop asignatorja ni razvidljiv in se to tudi ni trdilo. Tožnica sicer skuša dotrditi, da je tukaj odstopnina v smislu §. 1408. o. d. z., ali to ni istina; kajti navedeni paragraf zahteva, da asignant svojemu dolžniku plačilo naloži in asignatorja na njega za sprejem nakaže, česar pa tukaj ni, kajti v navedenem kupnem pismu ni plačilnega naloga, in se tudi ni dokazalo in še celo ne trdilo, da bi bila asignatorju došla nakaznica. V jednem tako, v drugem oziru manjka tedaj pravnega uzroka do tožbe in se je tedaj morala rzsodba prvega sodnika potrditi.

I. L—z.

O zadnej določbi najvišjega sodišča o rabi slovenščine pri sodnijah na Kranjskem,

nam piše prijatelj našemu listu:

1. Najprej se mi dozdeva, da najvišje sodišče, ako se hoče opirati na §. 90. ces. pat. od 3. maja 1853, — o tej reči ni kompetentno, kajti ta §. imenuje kot III. instanco v nadzorovanji sodnijskega poslovanja, naravnost ministerstvo prava.

2. Dejal bi, da ni tako gotovo, da bi bil nemški jezik pri kranjskih sodnijah od nekdej jedini in izključljivo uradni jezik. Že v letu 1848 so začele sodnije slovenski uradovati, in to je trajalo notri do današnjega dné. Zlasti velja to od leta 1862 sim. V tem letu sem pričel tudi jaz slovenske vloge sploh le slovenski reševati; in od tega časa sim se nikoli zoper to načelo pregrešil nisem. Ravno tako so ravnali tudi drugi uradniki pri raznih sodnijah, o čemer sem se sam o času, ko sem ondi služboval, prepričal.

Gotovo je tako tudi pri družih sodnijah bilo; in dotične registrature hranijo no 100.000 (sto tisoče) tožnjih, eksekucijskih, prisojilnih in razdelilnih odlokov, razglasov, dekretov in kontumacijskih rzsodob; bolj po redkoma tudi rzsodbe o motenji posesti v kontradiktoričnih sodbah.